

ELS CENTRES DE TECNIFICACIÓ

La tecnificació com a opció de futur

Resum

Els centres de tecnificació de tennis organitzats conjuntament per la FCT i la Direcció General de l'Esport agrupen els millors jugadors de Catalunya de les categories aleví i infantil. Són cinc distribuïts per la geografia catalana: Barcelona, Tarragona, Vallès Occidental, Lleida i Girona. Després d'una etapa de formació desenvolupada en els clubs de tennis, els jugadors seleccionats segueixen un entrenament de 3 dies setmanals on se'ls hi ofereix un entrenament coordinat pel director (un tècnic de tennis) i on hi figuren: el metge, el preparador físic, el psicòleg i un altre tècnic en tennis.

El primer dels articles aquí exposats defineix i situa el concepte de tecnificació al temps que explica el funcionament dels mateixos centres en el cas del tennis. El segon exposa la planificació seguida des del punt de vista de la preparació física. I el darrer explica una experiència de detecció de talents duta a terme en el Centre de Tecnificació del Vallès Occidental.

Paraules clau: centres de tecnificació, tecnificar, detecció de talents, aleví, infantil.

Introducció

L'inici de la pràctica esportiva en el tennis a Catalunya es dona, tradicionalment, en els clubs, el nombre dels quals es troba al voltant de 300.

Les fases d'iniciació i perfeccionament són etapes prèvies i fonamentals en el desenvolupament del jugador. Només havent assolit aquest nivell d'aprenentatge és possible parlar de tecnificació. El Pla de Tecnificació Esportiva de Catalunya pretén abraçar aquesta etapa que inclouria les categories d'aleví i infantil principalment.

En el cas del tennis, aquest Pla el desenvolupen conjuntament la Direcció General de l'Esport i la Federació Catalana de Tennis.

Què és tecnificar? Concepte i definició

Totes les fases de l'aprenentatge tenen la seva importància en la vida d'un esportista. Des del període en què el nen comença a agafar la raqueta en la fase d'iniciació, fins que arriba a la fase de tecnificació, el jugador aprèn la tècnica bàsica que li permetrà gaudir d'un nivell adequat.

En l'esport actual, on el rendiment esportiu gaudeix d'una rellevància de

primer ordre, es fa necessari tecnificar els esportistes perquè assoleixin el nivell més alt possible en les seves respectives disciplines.

Però, quin concepte podem donar de la paraula tecnificar? En primer lloc hem de determinar quins són els elements que configuren aquest terme, i són:

- l'esportista i els seus antecedents,
 - el tècnic,
 - els mitjans de què es pot disposar.
- Determinats els elements podem definir-los. *L'esportista*, com a peça fonamental de la tecnificació, ha de reunir unes condicions tecnico-físiques suficients, adquirides bàsicament en el club.

El *tècnic* és la persona que ha de transmetre els coneixements que li manquen al jugador i és bo que posseeixi un bagatge el més ampli possible en la matèria, però és més important que el sàpiga transmetre. I, finalment, cal considerar els mitjans disponibles, que són els que permetran treballar al jugador i al tècnic.

Per tant, *tecnificar*, des d'un punt de vista genèric, consisteix a dotar l'esportista de les tècniques pròpies de cada especialitat esportiva, mitjançant un procés d'aprenentatge que inclou aspectes tècnics, tàctics, físics i psicològics. Dins el terme no es comprenen els nivells d'iniciació ni de perfeccionament, ja que són

elements propis de les etapes anteriors.

Cal, doncs, recordar que estem parlant des d'un punt de vista genèric, la qual cosa vol dir que els elements tractats creiem que es donen en totes les disciplines esportives, excepte les particularitats de cadascuna d'elles. No oblidem que tecnificar és un concepte relatiu a la tècnica, però que inclou molts altres aspectes que ajuden que aquesta tècnica sigui cada cop més efectiva.

Sent així, en l'apartat següent establirem els objectius i la finalitat del Pla de Tecnificació Esportiva de Catalunya.

Objectius i finalitat de la tecnificació

Els objectius que caracteritzen la tecnificació són els següents:

1) Reunir els esportistes que posseeixen les millors capacitats per a la pràctica esportiva. Cada disciplina exigeix la potenciació d'unes habilitats sobre unes altres. És aquest el punt que ens introduirà en la recerca de talents en l'esport i que tractarem amb posterioritat.

2) Treballar els elements específics inherents a cada disciplina esportiva per tal d'obtenir el màxim rendiment de cada esportista.

Entrant ja en el camp concret del tennis, podem dir que la finalitat de la tecnificació és la de trobar i captar els jugadors amb talent. Però, què significa tenir talent? Per a Léger (1987), el talent es pot definir com una aptitud o habilitat per a una activitat particular o un esport determinat, natural o adquirida. En el tennis podem parlar de quatre àrees que ens perme-

Tommy Robredo. Campió de Catalunya infantil

tran determinar si estem davant d'un talent o no. Aquestes àrees són:

a) *Àrea tecnicotàctica*. Aquesta àrea es regeix pels criteris següents:

1. Efectivitat: el moment de l'impacte condicionarà la qualitat del cop.
2. Progressivitat: cal consolidar una tècnica que sigui efectiva en un futur.

Els factors tècnics comprenen la dreta, el revés, la volea, el servei i l'esmaixada i, com a factors inherents als ja esmentats, l'acceleració de braç, el moviment de cames, l'equilibri i la facilitat per aprendre.

b) *Àrea física*. Comprèn els elements següents (i que seran desenvolupats en el següent article):

1. Equilibri dinàmic i estàtic
2. Agilitat
3. Coordinació
4. Velocitat de desplaçament
5. Potència de cames
6. Força abdominal
7. Flexibilitat
8. Resistència cardiovascular

c) *Àrea mèdica*. Comprèn, entre d'altres els aspectes morfològics com la talla, el pes, l'envergadura, l'ectomorfitisme (indica la linealitat relativa del tennista) i el desenvolupament puberal. En relació als factors fisiològics, cal remarcar la capacitat màxima de treball, la resistència muscular, la resistència aeròbica i anaeròbica.

d) *Àrea psicològica*. Inclou la motivació envers l'activitat, el control emocional i les relacions interpersonals.

És evident que tots els factors descrits no són els únics que intervenen en la formació d'un jugador de tennis, però sí que són els més importants. Abans de passar al següent apartat és vital incloure dins la relació esmentada la col·laboració dels pares per a una tecnificació integral de l'esportista. En definitiva, cal donar-li a l'esportista una base el més sòlida possible que li serveixi per a tota la seva vida esportiva.

Tecnificar sí, però des de quan i quant temps?

Tot procés d'aprenentatge ha de constar d'una sèrie de fases, incluint-les, des del punt de vista pedagògic. La primera es desenvolupa en el club, nucli insubstituïble en la formació de tot esportista. Aquí rep els primers coneixements propis del tennis, combinant-los, és clar, amb activitats lúdiques que facin més amè l'aprenentatge. Si seguim repassant aquest procés, passem per la fase del perfeccionament i precompetició fins arribar a la fase de tecnificació.

Si l'edat d'iniciació al tennis es pot situar al voltant dels 6 anys, l'edat de tecnificació se situa al voltant dels 10 anys.

El període propi de tecnificació en el tennis dura entre 3 i 4 anys, concretament, dels 10 als 14. Hi ha moltes raons que poden recolzar aquesta tesi, però les més importants són les següents:

- 1) El jugador, en el club, ha tingut temps d'assolir un nivell tècnic adequat per accedir a un centre de tecnificació, gràcies a la tasca realitzada pels seus tècnics en les etapes d'iniciació i perfeccionament.
- 2) Durant els tres o quatre anys següents, el jugador millora la tècnica, la perfecciona i l'aplica en l'àmbit de la competició.
- 3) El jugador està en condicions de millorar les seves capacitats físiques i coordinatives, la qual cosa es traduirà, en un futur, en la millora substancial de la seva capacitat de treball.
- 4) Finalment, cal considerar l'element competitiu la darrera finalitat de la tecnificació.

És evident, que la tecnificació no s'acaba als 14 anys, sinó que continua en etapes posteriors.

Possiblement, sempre hi haurà seguidors i detractors de la tecnificació d'esportistes tan joves, però el tennis és un esport molt tècnic que requereix l'aprenentatge i automatització d'una sèrie de gestos que difícilment s'assimilen en edats superiors. De tota manera, no es pot descartar mai que puguin sorgir jugadors amb facilitat per aprendre que es tecnifiquin de forma més ràpida i eficaç, necessitant menys temps que d'altres que han començat abans.

El Pla de Tecnificació de Tennis a Catalunya

Des de l'any 1988, el Pla de Tecnificació de Tennis a Catalunya gaudeix

d'una estructura que pretén potenciar els millors jugadors des de la categoria aleví fins a la categoria júnior.

En aquest projecte de recolzament al tennis hi participen, per una banda, la Direcció General de l'Esport, i, de l'altra, la Federació Catalana de Tennis. Aquestes dues institucions han elaborat conjuntament, una normativa tècnica que desenvolupa el Pla de Tecnificació Esportiva a Catalunya en tota la seva extensió.

La Direcció General de l'Esport aporta, bàsicament, els recursos econòmics en forma de subvencions, i també els recursos humans mitjançant els centres de coordinació i control. Gràcies a aquests centres, els jugadors del Pla poden gaudir de l'assistència de psicòleg i de metge per tal de fer un seguiment més acurat del seu progrés.

La Federació Catalana de Tennis, per la seva banda, proporciona l'equip tècnic que desenvoluparà el Pla, busca les instal·lacions on tindran lloc els entrenaments i fa el seguiment dels jugadors en les competicions més importants.

Un cop hem definit, a grans trets, els papers que representen cadascuna de les institucions, passarem a desenvolupar els punts següents:

Centres de tecnificació

Aquests són els nuclis essencials del Pla. N'hi ha cinc arreu de Catalunya: un a Barcelona, un a Tarragona, un a Lleida, un a Girona i un altre al Vallès Occidental. Aquests centres intenten captar els millors jugadors alevins per tal de donar-los un entrenament més intensiu i més especialitzat.

Quadre tècnic

Com ja hem dit, és la mateixa Federació qui proposa els tècnics del Progra-

ma i els que han de gaudir del màxim nivell possible (màxima titulació). Cada centre està format per un director i un ajudant.

Estructura del Pla

Aquest es divideix en tres nivells: nivell 1, nivell 2 i nivell 3. Cadascun d'aquests nivells agrupa jugadors de diferents categories i, per tant, persegueix diferents objectius.

Nivell 1

Comprèn els jugadors alevins. Aquests jugadors tenen un estada mitjana en el centre de 2-3 anys. Si segueixen una evolució positiva passen al nivell 2. Comprèn jugadors que van dels 10 als 13 anys.

Nivell 2

Comprèn els millors jugadors infantils i cadets. Abraça dels 13 als 15 anys. Hi ha el centre al C.E. l'Hospitalet, de Barcelona, que reuneix els millors jugadors de Catalunya. Si el nombre de jugadors total en els centres de tecnificació està al voltant de 80, aproximadament, el nivell 2 oscil·la al voltant dels 15-20 jugadors.

Nivell 3

Reuneix els millors jugadors cadets i júnior. Les edats dels esportistes estan entre 16 i 19 anys, aproximadament. Cal esmentar que també s'elaboren programes especials per a jugadors d'alt nivell que ho necessitin. També hi ha altres centres de les mateixes característiques a la província de Tarragona, concretament en el C.T. Reus Monerols, y en Gerona. L'edat mínima exigida per ingressar en un centre de tecnificació és de 10 anys, encara que s'admet l'assistèn-

cia als entrenaments de jugadors de 9 anys un o dos cops per setmana i sota el règim de seguiment extern.

Hi ha, tanmateix, dos coordinadors tècnics que impulsen el desenvolupament del Pla. Un per al nivell 1 i un altre, per als nivells 2 i 3.

Procés de selecció i criteris d'accés

Abans d'explicar el procés de selecció, podem establir els següents criteris d'accés. Pel que fa als criteris objectius tenim:

1. Criteri tecnicotàctic. Representa un 40% sobre el total puntuable. És el factor més important perquè el tennis té un component tècnic molt alt.

2. Criteri físic. Representa un 30% sobre el total puntuable. Les qualitats físiques més importants a considerar són la resistència, la flexibilitat, la força i la velocitat (de reacció i de desplaçament).

3. Criteri antropomètric. Representa un 15% sobre el total. Es valora la talla, l'envergadura, l'ectomorfisme i el desenvolupament puberal.

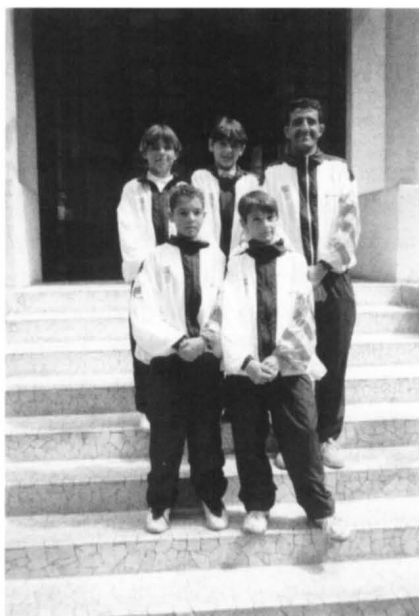
4. Rànquing i historial esportiu. Representen el 15% restant.

5. Criteri subjectiu. És evident que aquest criteri pot ser molt elàstic, però precisament per això, els tècnics han de gaudir de la possibilitat d'utilitzar-lo per tal de realitzar la selecció el més acurada possible.

Respecte al procés de selecció podem exposar els punts següents:

1. La selecció comença en el circuit juvenil d'estiu i en els torneigs jugats pels futurs candidats a ocupar plaça en els centres de tecnificació. Tanmateix, la visita a les escoles dels clubs també és important.

2. Els tècnics de la Federació Catalana fan un seguiment previ dels jugadors en els campionats esmentats i en

La selecció catalana aleví amb el seu capità Carles Vicens

prenen nota per convocar-los a les proves d'accés pel mes de setembre.

3. Les proves d'accés consten de dues parts:

a) Proves tècniques. S'agrupa els jugadors per edats i sexe per tal de valorar el nivell dels jugadors de les mateixes edats. Es té en compte la tècnica, l'execució del cop i la mobilitat.

b) Proves físiques. Se'n realitzen quatre i són:

b.1) Abdominals en 30 segons. Un intent.

b.2) Salt a peus junts. Potència de tren inferior. Dos intents.

b.3) Esprint de la línia de fons a línia de servei de la pista contrària. Dos intents.

b.4) 10 x 5. Deu vegades 5 metres en règim d'esprint.

Finalment, i pel que fa a aquest apartat, cal recordar que el no realitzar les proves d'accés a un centre no significa que no s'hi pugui accedir. És més, en ser el procés de captació constant, els tècnics del programa poden pro-

posar al club l'ingrés d'un jugador determinat en el centre, o, si més no, el mateix club sol·licitar-ho.

Programació tècnica i física.

Objectius.

Una temporada ha d'estar programada a través d'uns objectius per assolir una finalitat. A continuació exposarem el programa tècnic i físic del Pla de Tecnificació Esportiva a Catalunya. És important remarcar que estem parlant d'un programa adaptat als jugadors alevins i infantils (de 10 a 14 anys). Tenint en compte que el mes de setembre és quan es realitzen les proves d'accés, podem dividir la programació tècnica en tres períodes:

a) Període octubre-desembre. Els objectius principals són:

- Adaptació del jugador a l'entrenament i al grup.
- Exercicis de control.
- Filmació del jugador en vídeo per detectar possibles gestos erronis.
- Correcció individualitzada i reafirmació dels gestos adquirits a través de múltiples repeticions
- Pràctica i millora de tots els cops.
- Treball de peus.

El treball en percentatges és el següent: Cubells. 60% del temps d'entrenament

- Piloteigs. 40%. Bàsicament, control del cop corregit i manteniment de fons i xarxa.

b) Període gener-març. Els objectius bàsics són:

- Consolidació i automatització dels gestos corregits.
- Treball de precisió i reducció de les àrees de control.
- Augment progressiu del ritme d'entrenament.

RESULTATS OBTINGUTS. VALORACIÓ I EVOLUCIÓ DEL PLA AL LLARG DEL TEMPS.
ESTUDI ESTADÍSTIC.

	1989-90	1990-91	1991-92	1992-93	1993-94
Jugadors	56	36	44	47	57
Jugadores	24	20	28	26	34
TOTAL	80	56	72	73	91

Taula 1. Jugadors per cada temporada

	1989-90	1990-91	1991-92	1992-93	1993-94
Canvi nivell	11	6	2	7	16
Continuïtat	39	30	54	44	60
Baixes (per edat o nivell)	30	20	16	22	15

Taula 2. Jugadors a final de cada temporada

- Encadenament de totes les àrees de la pista (fons, mitja pista i marxa).
- Pràctica i perfeccionament dels efectes en el servei.
- Partits condicionats i pràctica de tècniques de concentració.

El treball en percentatges varia de la forma següent:

- Cubells. 40% del temps d'entrenament.
- Piloteigs. 40%. Manteniment i piloteigs modelats.
- Partits condicionats i lliures.

c) Període abril-juny. Els objectius són:

- Període de precompetició. Increment del ritme d'entrenament.
- Elaboració i pràctica de jugades.

- Augment de potència en tots els cops.
- Pràctica de partits amb o sense *sparring*.
- Interval *training*.

El treball en percentatges és el següent:

- Cubells. 20%.
- Piloteigs. 40%
- Partits. 40%. Tant lliures com condicionats.

d) Període juliol-agost. És un període d'afinament per la competició. Malgrat que els jugadors en l'actualitat competeixen bona part de l'any, és en aquest període on el ritme de competició és molt més intens.

En relació a la programació física, podem exposar els objectius en funció de les qualitats físiques. Són els següents:

a) Força. La sobrecàrrega és el propi pes. Elevarem la sobrecàrrega amb augment de volum no d'intensitat.

b) Velocitat. Es treballa: Velocitat de reacció, velocitat de desplaçament, coordinació neuromuscular i agilitat.

c) Resistència. Es treballa de forma aeròbica.

- Càrregues dinàmiques i lleus amb períodes de treball llargs: de 5-10 min. fins a 20-30 min. de forma contínua o fraccionada.
- La intensitat ha de ser entre el 50% i el 70% del valor màxim.
- Les pulsacions han d'oscil·lar entre 150 i 170.

d) Flexibilitat. La treballarem diàriament perquè se'n produeixi la mínima pèrdua possible. Són recomanables tant els moviments passius com els actius.

	Total	Canvi nivell	Continuïtat	Baixes
Any 89-90	80	11	39	30
Any 90-91	56	6	30	20
Any 91-92	72	2	53	17
Any 92-93	73	7	44	22
Any 93-94	91	16	60	15

Taula 3. Estudi estadístic

Conclusió final

En el període comprès entre els anys 1989 a 1994 hem registrat les següents dades en el nivell I. I són:

- Els canvis de nivell (de nivell I a nivell II) han representat durant aquest temps el 10,87%, la qual cosa significa que 1 de cada 10 jugadors ha canviat de nivell per centre de tecnificació.
- Les continuïtats a nivell I han representat el 60,42%. Això vol dir que 6 de cada 10 jugadors han continuat en el seu centre respectiu la temporada següent.
- Les baixes a nivell I han representat el 28,68%. Amb aquesta dada a la mà podem dir que 3 de cada 10 jugadors han causat baixa per cada centre i per temporada.

Examinant aquestes dades arribem a dues conclusions finals:

- Que més de la meitat dels jugadors de cada centre continuen la temporada següent sota la disciplina del seu centre.
- Que aproximadament una tercera part dels jugadors de cada centre causen baixa i continuen la temporada següent en el seu club d'origen.
- I, finalment, que només 1 jugador de cada centre aconsegueix formar part

del nivell II la temporada següent (vegeu taula 3).

Tots els plans de treball i tots els principis i normes d'actuació exposats fins ara per descriure el Pla de Tecnificació a Catalunya no tindrien cap tipus de validesa si no estiguessin recolzats per tota una sèrie de resultats que s'han anat obtenint els últims anys. Tenint en compte tot això, exposarem els resultats en funció del campionat en que s'ha participat i els jugadors que han assolit aquests èxits. Quan parlem de pòdium en tennis ens referim al fet que el jugador ha guanyat el campionat, ha arribat a la final o semifinals.

Pel que fa a la categoria dels campionats tenim:

- Campionats del món:
 - Pòdiums aconseguits: 2
 - Esportistes participants: 2
 - Actuacions amb resultat de 15 primers: 2
- Campionats d'Europa:
 - Pòdiums aconseguits: 6
 - Esportistes participants: 3
 - Actuacions amb resultat de 15 primers: 6
- Altres partits internacionals:
 - Actuacions amb resultat de 4 primers: 12
 - Esportistes participants: 4
- Campionats d'Espanya:
 - Pòdiums aconseguits: 14

- Finals aconseguides: 19
- Esportistes participants: 14

Pel que fa els esportistes vinculats al Pla de Tecnificació amb resultats més rellevants durant la darrera temporada podem exposar els següents:

- Campionat del Món Cadet:
 - Albert Martín. Campió (or)
 - Oscar Serrano. Subcampió (argent)
- Campionat d'Europa Cadet (Per equips):
 - Albert Martín. Campió (or)
 - Oscar Serrano. Campió (or)
 - Antoni Gordon. Campió (or)
- Orange Bowl. Júnior:
 - Angels Montolio. Campiona (or)
 - Albert Costa. Campió (or)
- Campionat d'Espanya Júnior:
 - Antoni Gordon. Subcampió (argent)
 - Óscar Serrano. Semifinalista (bronze)
- Campionat d'Espanya Cadet:
 - Oscar Serrano. Campió (or)
 - David Sánchez. Subcampió (argent)
 - Xavier Pueyo. Semifinalista (bronze)
 - Ana Alcázar. Campiona (or)
- Campionat d'Espanya Infantil:
 - Mario Muñoz. Campió (or)
 - Jacobo Moreno. Semi-finalista (bronze)

7. Campionat d'Espanya Aleví:
- Tommy Robredo. Campió (or)
 - Marc López. Subcampió (argent)
 - Marc Fornell. Semifinalista (bronze)

Avantatges i inconvenients de la tecnificació

Tot pla d'actuació, a qualsevol nivell, té els seus avantatges i els seus inconvenients.

Pel que fa els avantatges, en podem exposar les següents:

1. Els entrenaments es porten a terme en grups reduïts, la qual cosa facilita l'aprenentatge.
2. Atenció individualitzada per part dels mestres.
3. Màxima qualificació dels professionals que desenvolupen el Pla de Tecnificació.
4. La tecnificació pretén reunir els millors jugadors per aglutinar la major qualitat tècnica possible.
5. Incrementa el nivell general de tennis arreu del país.
6. Es prepara els jugadors per assolir el millor nivell possible en competició.
7. Es recolza plenament la tasca del club com a nucli fonamental en la formació de l'esportista.

Pel que fa als inconvenients, en podem exposar els següents:

1. Creació d'expectatives no reals envers els pares i el mateix jugador. Cal controlar molt de prop aquest factor perquè és el causant de molts fracassos, sense tenir en compte les possibilitats, més o menys reals, d'èxit de cada esportista.
2. Pot crear desànim en l'esportista per l'alta competitivitat que genera la tecnificació.
3. Pot portar a la decepció i a l'abandonament de la pràctica esportiva, al ju-

gador que causa baixa en el Pla de Tecnificació, en no assolir el nivell suficient exigít.

Com a conclusió, podem afirmar que la tecnificació és beneficiosa per a l'esportista perquè promociona els possibles talents. Ara bé, cal tenir en compte els inconvenients analitzats per tal de no recollir fracassos. És per això que considerem de vital importància la col·laboració permanent entre els tècnics dels clubs i els professionals del Pla per tal d'assolir el grau d'eficàcia més alt en la tecnificació.

El Pla de Tecnificació de Tennis i els clubs. Relacions

Com ja hem esmentat anteriorment, el Pla de Tecnificació Esportiva a Catalunya té la missió fonamental de captar els millors jugadors per tal d'oferir-los les millors prestacions possibles perquè puguin desenvolupar el seu talent. Però tots aquests jugadors pertanyen a algun club que és el que ha iniciat al jugador en l'esport del tennis.

Els clubs són el nucli essencial del Pla de Tecnificació perquè treballen amb els jugadors des de la iniciació, feina poc reconeguda i difícil. L'èxit del Pla radica, precisament, en l'excel·lent xarxa de clubs que es troben arreu de Catalunya i, que, fan possible que hi hagi una àmplia base de formació de tennistes.

El Pla de Tecnificació és l'eina ideal per potenciar els possibles talents, però sempre amb contacte permanent amb els clubs. Partint d'aquesta base, es porten a terme les proves d'accés cada mes de setembre. Mitjançant una carta, es convoca els clubs de la

zona d'influència del centre de tecnificació perquè proposin, si ho creuen oportú, els seus jugadors més destacats.

Un cop realitzades les proves d'accés, es comunica al club si el seu jugador ha estat seleccionat o no per formar part del centre. Acte seguit, tant el club com el jugador han de manifestar-se si estan d'acord o no i si és així el Pla pacta amb el club els dies d'assistència al centre de tecnificació coordinats amb els dies d'entrenament al mateix club.

Tanmateix, qualsevol qüestió que afecti el jugador és consultada amb el club.

En definitiva, la mecànica exposada creiem que és la més adient per fomentar la pràctica esportiva d'alt nivell a Catalunya. Agraïm des d'aquí el treball i la col·laboració dels clubs que han fet possible que s'hagi pogut desenvolupar el Pla de Tecnificació de Tennis a Catalunya amb plena normalitat.

Conclusions

Analitzada la tecnificació en tota la seva extensió, estem en situació de formular les conclusions següents:

Primera. Que la tecnificació té el propòsit de promocionar, tant com sigui possible, tots els talents esportius que es puguin detectar arreu del país.

Segona. Que ser tecnificat no significa haver d'assolir un alt nivell esportiu. Calen, també, altres factors com són el talent i el progrés mitjançant el treball.

Tercera. Que el club és el nucli fonamental d'on s'alimenta el Pla de Tecnificació. A la vegada, el Pla es presenta com un complement bàsic

de prestació de mitjans que, en molts casos, el Club no pot oferir a l'esportista.

Quarta. Que com a tot pla d'actuació te els seus avantatges i els seus inconvenients. El que sí que està demostrat és que el Pla funciona perquè s'estan obtenint nombrosos èxits a tots els nivells.

Si més no, la tecnificació com a mètode de treball ha d'estar en constant evolució, tant pel que fa al mètode de treball

utilitzat com als professionals que el desenvolupen.

Bibliografia

"El Pla de Tecnificació Esportiva a Catalunya. Una realitat en suport de l'Esport Català".
Apunts. Educació Física i Esports, 25, 1991.

"Passat, present i futur del Pla de Tecnificació".
Congrés de l'Esport Català. Bloc de l'Associacionisme Esportiu. Apartat Competició.

GALIANO OREA, Delfín, "La selecció de talents en tennis. Valoració del rendiment esportiu".
Federació Catalana de Tennis. 1992.

Estudi de l'evolució del Pla de Tecnificació Esportiva a Catalunya durant el període 1990-1995. Direcció General de l'Esport.